

KAPITOLA DRUHÁ

PUSTINY

Dozan byl problém.
Rozhodně se stával problémem.

Neměl rád, když se jeho věci nechávaly tak, jak jim bylo řečeno. A ona odmítala být jeho věcí *nebo* dělat to, co jí bylo řečeno. Komplikace, s níž se setkával jen zřídka.

Před pěti lety jí zachránil život a dozvěděl se vše o její magii a vizích. Tehdy byla mladá a zamilovaná. To bylo ještě předtím, než převzal vládu nad Pustinami – předtím, než se všechno změnilo. Před rokem totiž měla další vizi a skončila zase zpátky tady. Zapojil ji do zápasů, aby se měla kde vybit. Možná by mu za to byla vděčná, kdyby se jejich vztah ještě víc nekomplikoval. Kdyby si nemyslel, že ji teď vlastní.

Kerrigan hluboce povzddechla, strčila si výhru do kapsy a odešla do svého kouta. Sedla si na bobek, otevřela tašku a vytáhla čisté oblečení. Spěšně ze sebe svlékla bojovou výstroj a oblékla si volné kalhoty a kabátek bez rukávů s křížovým popruhem přes hrudi, který si pevně utáhla v pase.

Navzdory tomu, co jí řekl Dozan, si stáhla členku zpátky přes uši a znovu si zapletla vlasy. Příliš si zvykla skrývat své usvědčující mírně zaoblené, jen napůl vílí uši. Podívala se na svůj pobledlý odraz v zašlém skleněném zrcadle. Štípala se do tváří, aby do nich vešla trochu barvy, ale moc to nepomohlo. Pihy jí ostře vystupovaly proti světlé pokožce. Tržná rána na obočí už přestala krváčet, ale stejně nemohla skrýt fakt, že se prala.

No co. S tím už se nedalo nic dělat.

Opustila ring a spěchala nahoru po schodech. Pustiny byly postaveny v hluboké jámě. Dračí ring se nacházel na dně, a když stoupala k povrchu, měla sedadla pro diváky bojových zápasů, prošla patro plné závislých na *lochu* a přes opar silně parfémovaných nevěstinců se dostala do podlaží s hernami.

Jasně zelenýma očima přejížděla po zakouřeném místnosti, kde se táhly řady stolů s karetními a kostkovými hrami. Hosté, kteří zoufale toužili zbohatnout, tady bez rozmyslu utráceli své poslední drobné. Herní sál Pustin se jako obvykle hemžil lidmi, ovšem dnes večer byl dav tak hustý, že se jím Kerrigan sotva prodírala. S jednou rukou na váčku s výhrou se konečně protlačila dostatečně daleko a našla svůj cíl. Zastavila se před přeplněným karetním stolem, kde se hrála oblíbená hra Draci vzhůru.

Krupiérka měla na sobě typickou červenou košili s knoflíky, černou vestu a kalhoty. Černé vlasy, ostře zastřižené u brady, jí rámovaly obličej a zvýrazňovaly hnědou pleť i velké, tmavě hnědé oči. Ruce jí kmitaly nad stolem a s lehkostí rozdávaly zeleno-zlaté karty.

Dvakrát netrpělivě poklepala prsty, zatímco čekala, co udělá hráč, který byl na řadě. Lehké zkřivení jejích třesňově červených rtů však naznačovalo, že už předem ví, že dotýčný prohrál.

„Aja, draci vzhůru,“ řekla a místo úsměvu se naoko zamračila. „Příště snad budete mít víc štěstí.“ Pak vzala muže, který seděl před ní, zeleno-zlaté karty a ukázala na dalšího.

„Vrány a šupiny.“ Natáhl ruku s otevřenou dlaní.

Další hráč udělal totéž, a tak to pokračovalo dál, zatímco ona tahala karty, počítala je a smála se jejich neštěstí.

Každá prohra totiž znamenala výhru pro kasino. Pro Dozana. A samozřejmě pro Clover.

Clover vzhledla uprostřed míchání karet, a když spatřila Kerrigan, oči se jí rozzářily. „Vyhrála jsi?“

Kerrigan přikývla a nedokázala potlačit vítězný úsměv.

„Fajn, slyšeli jste tady slečnu. Ještě jedna hra a pak si dám pauzu.“

Dav obdivně zasténal, když jí karty jako kouzlem vylétly z rukou. Bylo to pozoruhodné, protože Clover neměla magické vlohy. Byla skrz naskrz